

EVA VESELÁ

mandarinka

Mandarinka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

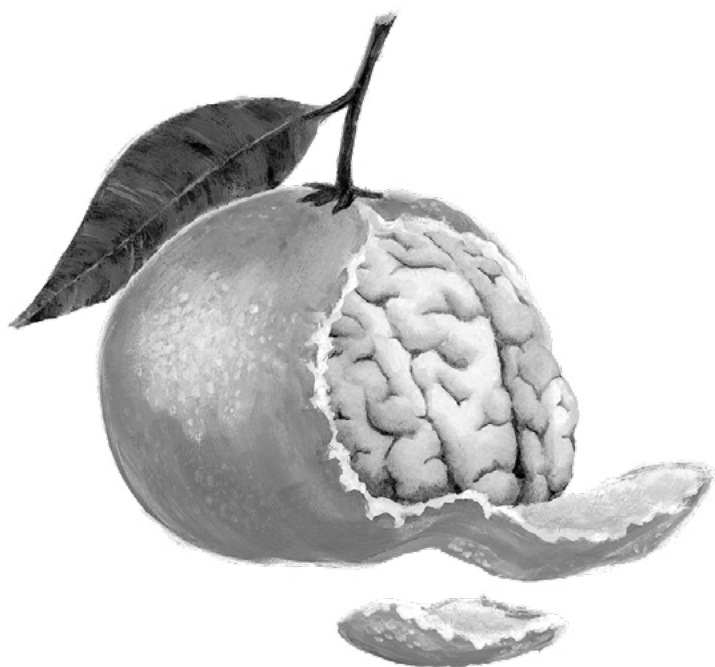
Eva Veselá
Mandarinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EVA VESELÁ

mandarinka

PŘEDMLUVA

Konflikt

Fiktivní příběh novinářky Julie se odehrává v polovině devadesátých let z velké části v Chorvatsku. Přestože se novela nezabývá válečným obdobím, v zemi i v některých lidech bylo v té době ještě zakořeněné zlo. Bublalo jak v nevyzpytatelné sopce a mohlo kdykoli vytrysknout na povrch.

Rozpad Jugoslávie nastal v důsledku politických otřesů a konfliktů na počátku 90. let, kdy se jednotlivé republiky Socialistické federativní republiky Jugoslávie oddělily, ale nevyřešené problémy způsobily hořké mezinárodní války.

V červnu roku 1991 vyhlásily Chorvatsko a Slovinsko nezávislost na Jugoslávii. O pár dní později pak federální armáda obsadila strategická místa ve Slovinsku a na tehdejším jugoslávském území začala občanská válka. Zatímco Slovinsko se záhy vydalo na cestu k prosperitě, Chorvatsko upadlo do etnického konfliktu, jenž byl předzvěstí dalších válek. Střet Slovinců se svazovou armádou trval jen deset dnů, na jeho konci stálo rozhodnutí o stažení vojáků ze slovinského území a jeho samostatnost. V Chorvatsku, jehož území obývala početná srbská minorita, byla situace složitější. Konflikt se protáhl do roku 1995 a vyžádal si asi 20 tisíc mrtvých. Etnické napětí

eskalovalo také v Bosně (1992 až 1995), kde se krvavě střetli místní Srbové, Chorvaté a Bosňáci (vyznačující se muslimskou vírou).

Ze svých domovů bylo vyhnáno 400 000 Chorvatů. Na druhé straně docházelo i k vyhánění Srbů. Válka fakticky skončila v srpnu 1995 rozhodným vítězstvím Chorvatska. Po chorvatském vítězství uprchlo asi 200 000 Srbů ze samozvané Republiky Srbská Krajina. Jejich území následně osídlili chorvatští uprchlíci z Bosny a Hercegoviny. Války zanechaly v regionu hospodářské a politické škody, které jsou zde po desetiletí stále citelné.

Amnézie

Pod slovem amnézie se v literatuře rozumí úplná ztráta paměti, ale může jít i o dočasnou ztrátu paměti. Člověk s amnézií může být zmatený, často neví, kde je nebo kdo jsou lidé, s nimiž mluví. Po odeznění ztráty paměti se někdy na toto období nepamatuje, ale častěji si jasně vzpomíná na vše, co se stalo předtím i potom.

Jakýkoli silný úder do hlavy může způsobit pouřazovou amnézii. Čím je úder silnější, tím déle amnézie trvá. Postižená osoba si není schopna vybavit okamžik, během něhož došlo k úrazu hlavy.

Lidé s amnézií mají běžný rozsah slovní zásoby, obvyklé znalosti o světě, alespoň ty před vznikem amnézie, a nejeví známky snížení inteligence. Při amnézii nedochází ani k poškození žádného druhu paměti. Člověk si sice není schopen vzpomenout na svou minulost a není schopen si vybavit informace před stavem, který ztrátu paměti způsobil, ale nemá problém s dovednostmi, řečí či jazyky, které se naučil dříve. Je porušena dlouhodobá paměť.

PRVNÍ ČÁST

Probuzení

Julie se snaží otevřít oči, aby se v neproniknutelné tmě rozkoukala. V hlavě jí hučí a celé tělo má v jednom ohni, jako by jí ani nepatřilo. Osahává si rukou nejdříve hlavu, pak sjede níže na krk, prsa a postupně na břicho, ruka jí zajede až ke kolenům a zpátky mezi nohy. I když je druhá ruka zatím nehybná, zdá se, že tělo drží pohromadě. Postupně rozeznává obrysy jakési almady, stolu, dvou židlí a u stropu snad malého zamřížovaného okna, odkud dopadá na hliněnou podlahu paprsek měsíčního světla. Přikrytá těžkou špinavou dekou leží na ušpiněné, páchnoucí matraci. Snaží se nehýbat. Každý pohyb jednotlivých částí těla jí způsobuje bolest. Dříve než si začne uvědomovat, proč se nachází ve vlhkém vězení, opět upadá do milosrdného bezvědomí.

Do sklepa vešli tři muži, bratři Kuzmićové. Vysocí Dalmatinci byli opálení jižním sluncem, měli zarostlé tváře ošlehané větrem a od těžké práce ruce samý mozol. Byli si podobní, ale lišili se očima. Zatímco mladší bratři je měli uhrančivě černé, nejstarší Josip je po svých předcích zdědil velké a modré. Vlasy i pleť měl světlejší. Svým vzezřením působil na lidi mile a přívětivě, to ty jeho oči... Opak byl však pravdou.

Žili společně po několik generací se svými rodiči a prarodiči ve staré usedlosti vysoko v horách Biokovo. V bohem zapomenutém kraji, kde boj o přežití patřil ke každodenním činnostem. Starší bratři měli už své rodiny, ženy z vedlejších vesnic, stejně chudých a zbídačených. Děti měly z hor do školy daleko, ale chodily do ní rády. Škola pro mnohé znamenala i vytržení z každodenní dřiny – pokud se vůbec do ní v nepříznivém počasí dostaly. Pak se stala terčem útoku a výbuchy granátů ji téměř srovnaly se zemí.

Josip žil se svojí ženou Rozou a malým Nikolou v jedné části domu, v druhé se tísnil v jednom pokoji novomanželé Pablo a Marina, a ve druhém nejmladší bratr Ante.

Roza byla kdysi krásná žena, ale osud jí toho naložil přespříliš. Černé vlasy byly již téměř šedivé, ani se je ne snažila nijak upravovat. Nosila je pod tmavým šátkem svázané do drdůlku. Ještě před pár lety měla pro koho žít. Každé ráno, pokud to počasí dovolovalo, vypravovala syna do školy. Děti se sbíhaly ze samot a pak společně uháněly do školy. Někdy je vzaly rodiče autem, a to se jich pak vezlo na korbě dodávky hned celý tucet.

Malý Nikola ráno v den svých osmých narozenin jako vždy popadl tašku, rozloučil se s Rozou a staříky a vydal se na cestu. Ti se za ním vždy dívali, dokud jim nezmižel za první zatačkou. Nikola si chtěl zkrátit cestu přes louku, aby dohonil kamarády. Zapomenutá nevybuchlá mina mu vzala život. Staří rodiče se nedokázali se smrtí jediného vnuka vyrovnat. Slabé srdce a hluboký žal je poslaly po pár měsících za Nikolou. Na samotě tak zůstali jen synové se ženami a hroby jejich nejdražších.

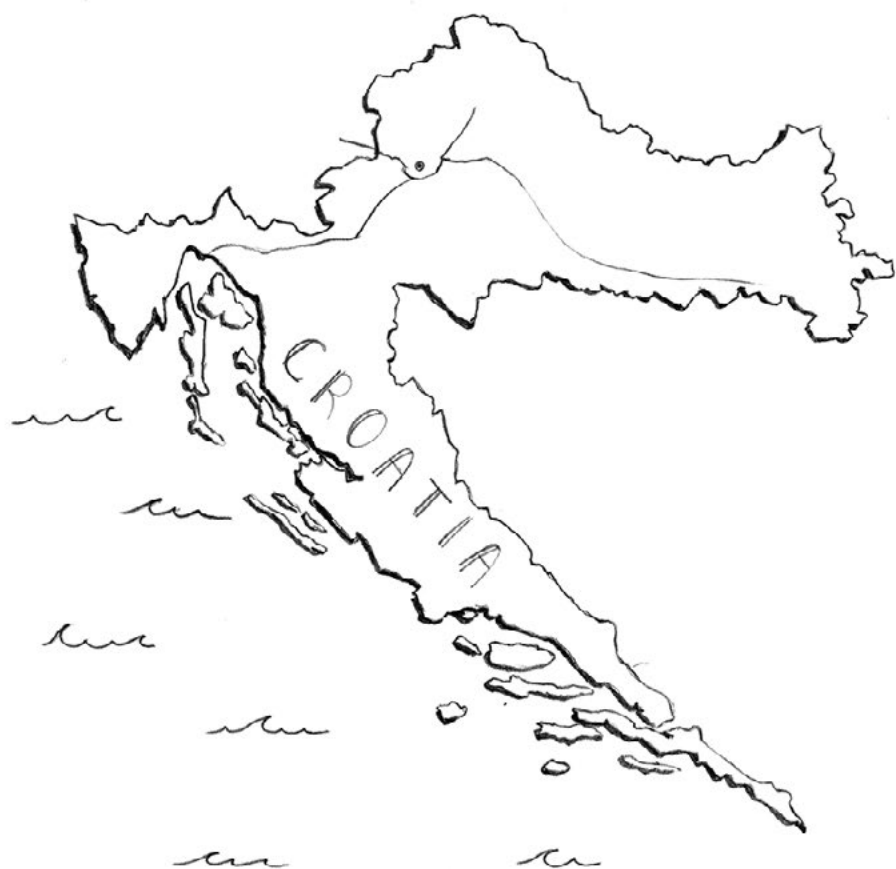
Válka, po které byla Jugoslávie rozdělena na samostatné státy, všem v těchto odlehlých končinách změnila život. Většina mužů, kteří válečné běsnění přežili, se vracela do svých zničených domovů. Život si sice uchovali, ale duši měli rozbitou, někteří se již nikdy nedokázali vyrovnat s tím, co zažili.

Boje bohužel dolehly až do míst, kde nikdo z lidí nevěděl a nechápal, o co vlastně v této válce šlo. Ženy zahalené od hlavy až k patě do černých hadrů se musely postarat o neúrodná pole a dobytek, který jim zbyl. Tito lidé nikdy nesešli z nepřístupných hor do údolí nebo dokonce do měst ve vnitrozemí. O životě v přímořských letoviscích se dozvídali pouze z vyprávění. Zdejší lidé znali jen kopce a hory, kamenitá pole, chudé pastviny a tvrdý život.

Rozhodnutí

Rusovlasá Julča jako malá holka dost trpěla kvůli barvě svých vlasů. Ve škole na ni děti pokřikovaly: „Zrzi, zrzi, co tě mrzí, ta zrzavá palice, ta tě mrzí nejvíce.“ Nechala se proto stříhat na kluka, aby nebyla tak nápadná. Teprve na střední jí spolužáci dávali najevo svůj obdiv, to, když se z ošklivého káčátka vyklubala docela pohledná holka. To už si své zrzavé vlasy nechala růst bez jakýchkoliv omezení. Byly nespoutané, stejné jako jejich majitelka. Padaly jí z čela do očí a nic jim nebránilo v jejich svobodě. Vždy, když se Julie při psaní reportáží, sloupků, rozhovorů nebo vymyšlených příběhů skláněla nad klávesnicí, si svoji hřívu jednou rukou odhazovala z očí. Kolegové ji často pozorovali při práci a smáli se jejím gestům. Ona pak udiveně vzhledla od psaní, svázala kadeře gumičkou, shovívavě se usmála na kamarády a opět se ponořila do svého psaní.

Julie měla nejraději svět fantazie. Nudilo ji psát o běžných událostech, ambiciózních politicích či o hvězdách a hvězdičkách showbyznysu. Byla to holka do nepohody, víc plnoštíhlá, než by si přála. Trochu s tím bojovala, ale výsledek byl vždy stejný. Něco shodila, ale vzápětí to i s úroky nabrala zpět. Dokud se však narvala do riflí, které si pořídila před pár lety, svoji postavu až tak

neřešila. Nakonec, proč taky? Mužům se líbila taková, jaká byla. Dokonce tolerovala i šéfovo plácnutí na její plné pozadí, vždy když kolem ní prošel a ona zrovna neseděla. Vůbec ji to nepohoršovalo, naopak, když prošel jen tak bez povšimnutí, věděla, že něco není v pořádku.

Mirek Prokop dostal na krk celou redakci poměrně prosperujícího plátku s triviálním názvem „Život“ a práce ho naprosto pohltila. Dokonce neúměrné zapálení pro časopis stálo i za rozpadem jeho manželství. Děti už byly na vysoké a manželka jeho neustálou nepřítomností neunesla a našla si záskok, za kterým po čase i odešla. Čerstvý pětáctýřicátník se po rozvodových peripetiích stal svobodným novinářem stejně jako mnozí před ním i po něm. I tento „bonus“ přinášela jeho profese. Ženy se mu líbily, Julie ho přitahovala svojí nespoutanou povahou. Připadala mu jako poutový balónek, který musel držet pevně v ruce. Jakmile otevřel dlaň, balónek se mu vysmekl a vznesl se k obloze. Mezi mraky pak postupně ucházel nebo rovnou praskl a spadl zpátky na zem. To jí pak byl vždy dobrý k pofoukání boulí z pádu z výšky. Jinak si ho ale k tělu moc nepouštěla.

Šéfredaktor Prokop se zastavil u Julie, která se zrovna chystala na svoji ranní kávu a první cigaretu. Tentokrát jeho ruka nepřistála na jejím zadku, ale objala ji kolem ramen.

To není dobré, pomyslíla si. Copak na mě asi chystá? Určitě mu nenaletím na nějaký mítink množících se politických stran, nebo mě chce zase poslat do nějakého zabláženého a smradlavého doupěte mezi squattery? Děkuju, nechci. To se raději hodím marod.

Celá se naježila a už chtěla spustit, ať si tam pošle ně-
kterého eléva. Ze zkušeností věděla, že nejlepší obrana
je útok.

„Ty, Julie, ty máš přece nějaké předky v Jugoslávii,
tuším, že dědu, ne? A pokud vím, několikrát jsi tam byla
s rodiči na dovolené, a dokonce ses chlubila, že se tam
dokážeš i domluvit s tou jejich chorvatštinou,“ oslovil
Julii šéfredaktor pražského magazínu s návrhem brzké-
ho výletu do Chorvatska. „Podívej se, moje milá, válka
je tam u konce, naši lidé jsou hladoví po nejkrásnějším
moři v Evropě, proto budou s nadšením vítat všechny
informace o cestě do této země. Dříve se tam mohli vy-
dat jen ti vyvolení, však to sama dobře víš. Dnes se tam
může rozjet každý, ale lidé se ještě bojí, aby nenarazili
na něco nečekaného, třeba na miny nebo něco podobné-
ho... Ty se tam zkrátka rozjedeš, uděláš pár rozhovorů
s místními obyvateli. Zjistíš, jak to tam funguje, jak je
to s ubytováním, v jakém stavu jsou silnice a pláže. Jest-
li je tam opravdu bezpečno a jak je tam draho. Zkrát-
ka uděláš pravdivou reportáž o současném Chorvatsku
a čtenáři nám za tyto informace utrhají ruce a skoupí
celý náklad časopisu. Když se ti to podaří, můžeme to
táhnout i na pokračování a určitě nebudeš litovat. Vy-
platí se ti to i finančně. Navíc si uděláš krásnou dovole-
nou za redakční prachy. Jo, a počítám i s tvou bohatou
fotodokumentací, přidělím ti ten nejlepší foťák v redak-
ci. Jsi šikovná ženská, třeba si nabereš materiál i pro
svou knihu, o které tolik básníš.“

„No dobře, nezní to špatně a musím přiznat, je to
lákavá nabídka. Jak se tam ale dostanu?“

„Milá Julčo, mám pro tebe překvapení. Mrkni z okna na parkoviště. Vidíš tu novou bílou Felicii? Ta bude po celé dva týdny tvoje.“

„Tak to беру. Kdy mám odjet?“

„Teď končí prázdniny a tvoji kolegové se vrátí z dovolených zpátky do redakce, takže to vidím tak na konec září. Budeš mít čas na zpracování materiálu až do konce roku a pak to vypálíme do světa, aby si mohli naši čtenáři včas naplánovat svoji vysněnou dovolenou u Jadranu.“

Julii z prvotního nadšení však vzápětí vyvedla z míry vzpomínka na rodiče, kteří se právě z cesty od Jaderského moře již nevrátili. Bylo to před deseti lety poblíž Zadaru, když se vraceli z pohřbu dědy, posledního člena rodiny z chorvatské větve. Pravděpodobně po mikros pátku řidiče jejich auto sjelo ze silnice a skončilo po pádu na dně propasti. V ohořelých troskách vozu, které den, co den omýval mořský příliv, byla nalezena dvě těla. Tím se vlastně uzavřela kapitola celé její rodiny. Alespoň Julie si to tak v sobě uzavřela. Neměla sourozence ani jiné příbuzné, ani u nás, ani v bývalé Jugoslávii. Měla jen pár přátel a muže, se kterým se před pár lety v dobrém rozešla. On chtěl děti, ale Julie si budovala slibnou kariéru v mediálním světě, takže zatím po potomcích netoužila. Nic ji tedy nesvazovalo a toho čile využíval její zaměstnavatel. Kam se nikomu za reportáží nechtělo, tam poslali Julii Černou. A ona to vlastně i vítala...

V duchu si připomínala prázdniny, které jako malá holka trávila s rodiči v malé vesnici nedaleko Dubrovníku.

Jezdili tam červenou škodovkou, která se jim v horách přehřívala a brzdy smrděly až v autě. Vzpomínala, jak na ně vždy čekal děda před kamenným stavením se džbánkem vína a babička ji div neumačkala. V kapse zástěry měla pro ni připravené pamlsky a na okně se v míse červenaly velké vyzrálé mandarinky. Chorvatskou babičku si ale moc neužila, zemřela, když bylo Julii deset let.

Děda ji pilně učil jejich řeč a Julie ho zase nutila opakovat stejná slova v češtině. Hlavně se vždy nasměli, když se snažil vyslovovat „ř“. Když po něm chtěla, aby řekl „tři sta třicet stříbrných stříkaček stříkalo přes tři sta třicet stříbrných střech“, štípl ji do tváře a zapálil si fajfku. Julča tyto chvíle milovala a nutila ho, aby jí vyprávěl o tom, jak její mamka odešla z Jugoslávie.

„Často k nám na letní byt jezdil se svojí rodinou jeden vysokoškolský profesor z Československa. Tvoje maminka byla velice chytrá a ráda naslouchala jeho vyprávění o Praze, o českých dějinách a vůbec o zemi, která ji tolik lákala. Když v Dubrovníku ukončila střední školu, pan profesor jí zařídil, že mohla odjet studovat do Československa. Vybrala si filozofii a na vysoké škole se seznámila se svým mužem, tvým tatínkem. Poslední ročník sotva dokončila, protože čekala miminko, tedy tebe. Nějaký čas spolu bydleli na koleji již jako manželé Černí, po promoci se jim podařilo sehnat v Praze byt někde u Vltavy. Tak nám to aspoň sdělovala ve svých dopisech, které od ní občas přicházely. Když pak i s tebou přijeli na dovolenou, bylo nám jasné, že se domů už nikdy nevrátí. Jak o ní říkal tvůj tatínek, stala se z ní

Češka jako poleno.“ Děda si při svém vyprávění vždy otíral rukávem oči a sváděl to na ostré slunce. Měli jenom ji, snad bylo i dobře, že odešel o pár dní dříve než jeho milovaná dcera.

* * *

„Budeš v sobotu doma? Rád bych s tebou ještě probral cestu do Chorvatska. Dovezu ti marky, abys je tam mohla vyměnit za ty jejich kuny. Peněz budeš mít dost, nemusíš tam nijak šetřit. Budeš si moct dopřát ubytování ve slušném hotelu a dobré jídlo. Byl bych rád, aby sis to tam užila. Věřím, že přivezeš parádní reportáž. Do víkendu ti vyřídím všechny formality i kolem auta, cestovní pojištění a zdravotní a úrazové pojistky. Zkrátka, abys byla dobře zabezpečená i v případě nějakého maléru, ke kterému, doufám, nedojde.“ Ujistil spíše sebe než Julii šéfredaktor „Života“.

„Na víkend jsem se chystala zase po dlouhé době odjet na chatu. Chtěla jsem to tam dát před odjezdem trochu do pořádku. Měla jsem v úmyslu to tady ve dvě zapíchnout a co nejdříve sednout na vlak do Černošic.“

„Tak víš co, jestli ti to nebude vadit, přijedu tam v sobotu za tebou, co ty na to? Jestli mi popíšeš cestu, snad tam trefím. Aspoň uvidím, kde se naše špičková reportérka o víkendech ukrývá před světem.“

Julii to rozesmálo a zároveň i zaskočilo. „Tak za prvé, hodně mi lichotíš, když mě nazýváš špičkovou reportérkou. Za to ti pěkně děkuji. A za druhé, na chatě už jsem nebyla ani nepamatuji. Víkendy trávím většinou

v Praze. Jsem zalezlá doma u dobré knížky nebo chodím po výstavách, do kina a když je horko, tak mě můžeš najít na Císařské louce nebo ve Žlutých lázních. Jestli ale chceš za mnou přijet na chatu, není problém. Jen nečekej žádný komfort, je to stará trampská chata po rodičích. Taky tam nebude nijak zvlášť naklizené ani navařeno. Na to se moc netěš.“

Julie věděla, že Mirek po rozvodu žije jako starý mládenec. Možná by u ní tedy přivítal teplo domova a prostřený stůl, ale s tím ať nepočítá. Už jednou se spálila a nehodlá to opakovat.

„Do Černošic trefíš a tady máš popis cesty do naší osady.“ Podala mu kus papíru s načrtnutou mapkou až k chatě.

To jsem tomu zase dala. Měla jsem zůstat v Praze a vyřídit to s ním někde u kafe. Julie si dělala výčitky, že tak lehkovážně přistoupila na jeho návrh. Pravda, Mirek se jí líbil. Byl to její typ, navíc rozvedený a bez závazků. Ale řídila se vždy zásadou, že co je v domě, není pro mě. Navíc to byl její šéf. Teď s ním bude sama na chatě...

„No pěkně děkuju! Vyjet z Prahy v sobotu odpoledne po ucpaných silnicích je jen pro silné povahy. Ani nevím, jak jsem se dostal do Černošic. Ten tvůj plánek jsem samozřejmě zapomněl doma, takže jsem se musel asi třikrát ptát na cestu. Teď tedy půl vesnice ví, že máš pánskou návštěvu.“

Mirek Prokop si dal obzvlášť záležet na poslední větě, jako by to měla být pro Julii pocta. Tak to aspoň vnímala při jeho příchodu do zahrady. Zdálo se, že v osadě

není žádný život, jen u sousedů zahlédl nějaký pohyb. Bylo teplo a lidi leželi u vody nebo byli zalezlí v chatách.

Šéfredaktor se hrnul bez vyzvání do dveří, v jedné ruce držel lahev vína a z druhé mu málem vypadla krabice s chlebičky. „To je ale přivítání! Nezasloužím si aspoň pusu, když se sem trmácím v tom horku?“

Julie mu rozpačitě uhnula z cesty, aby se ve dveřích nesrazili. Na pusu bylo času dost, pomyslela si trochu vystrašeně. Jeho dnešní chování ji zarazilo, takového Mirka ještě neznala. Netušila, že i on je z této situace poněkud vykořeněný a že vlastně hranou suverenitou zakrývá rozpaky.

„Víš co, posad se, dáme si skleničku vína a já ti pak předám papíry od auta a od pojistek. Řeknu ti, co a jak, a ty mi povíš, jak si to představuješ. Jakou trasu si zvolíš, kam až pojeděš a kde asi zakotvíš. Pošleš mi pak co nejdříve adresu hotelu, abych o tobě věděl, kdyby se ti něco přihodilo. Koukej, mám pro tebe ještě něco. Sehnal jsem ti mobilní telefon se SIM kartou. Dalo mi to trochu práce a nebyl nejlevnější, ale aspoň budeme ve spojení. Tady máš číslo na můj mobil, který jsem si kvůli tobě taky pořídil. Budeš mě pravidelně informovat, kde jsi a co děláš, ano?“

Tak, milá Julinko, teď si připijeme na zdraví a na tvoji úspěšnou cestu.“ Naklonil se ke své kolegyni, aby si přitukli skleničkou, a nečekaně ji políbil.

No pane jo, to to pěkně začíná, pomyslela si v duchu Julie, ale polibek od šéfa ji potěšil. Jenže nezůstalo u jednoho přípitku a jednoho polibku. Při třetí skleničce již ztratila zábrany a dalo by se říct, že toho Mirek využil.

Přesunuli se od stolu na pohovku... Vždy ji přitahoval a v duchu si tento okamžik mnohokrát představovala. Nyní se dočkala a byla s mužem svých snů sama. Svlékla mu zpoceně triko a rozepla zip, Mirek trochu zápasil s rozepnutím podprsenky. Zapínání vpředu ještě u žádné ženy neviděl, ale nakonec se mu to s pomocí zubů podařilo. Trochu to zlehčilo vypjatou atmosféru prvního milování. Pozvolna se stmívalo a Julie v jeho náručí spokojeně usnula. Probudil je až měsíc zvědavě nakukující oknem do chaty. Byl úžasný úplněk, který si nemohli nechat ujít. Nazí se zabalili do deky a sedli si na zápraží na lavičku. Pozorovali hvězdy a souhvězdí a hádali jejich jména.

„To jsme to tedy vyvedli. Jak se teď na sebe budeme v redakci tvářit? Budeme dělat, jako že nic? Myslíš, že to byl jen úlet jedné horké noci?“ Julie plácala páté přes deváté, aby zakryla rozpaky po hodinách plných vášně. Nechtěla dát moc najevo, že milování s Mirkem bylo úžasné a že se jí vlastně splnilo jedno tajné přání. Netušila, že muž vedle ní prožívá stejné pocity a že mu v překročení hranice mezi přátelstvím a něčím víc bránilo jen jeho postavení v redakci. Teď ale došlo ke zbourání bariér a třeba by se z toho mohlo vyvinout i něco víc... Takhle zase uvažoval Prokop. Hladil Julii po rozcuchaných vlasech a ve světle měsíce počítal pihy na její tváři. Po chvíli měsíc zašel za mraky a chlad je zahnal zpátky na pohovku.

Ráno se oba jen těžko probírali z kocoviny. Ne z vína, ale z vášnivé noci. Bylo jim spolu moc dobře, na tom se oba shodli. Při dojíždání okoralých chlebičků si slíbili, že

o svém dobrodružství pomlčí nejen v práci, ale i mezi přáteli.

Byl to vlastně opravdu jen úlet jedné noci. Julie teď odjede, a až se vrátí z Chorvatska, už si na dnešní avantýru ani nevzpomene. Je to krásná žena a o tolik let mladší než já. Muži se okolo ní točí a kdoví, jestli s někým nechodí. Nic vlastně o ní nevím a třeba jsem jí svým nezodpovědným chováním zkomplikoval život, uvažoval v duchu Mirek.

V neděli před polednem zamkli chatu a odjeli spolu zpátky do Prahy. Julie ještě stačila zamávat sousedům na pozdrav.

Chci žít

Tři muži se skláněli nad nehybnou ženou a dohadovali se, jak s ní naloží. Nejmladší Ante stál stranou a netroufal si do jejich rozhovoru zasahovat. Byl si vědom toho, co způsobil. Chvěl se po celém těle, spíše strachy než zimou ve studeném sklepe.

Nejstarší z bratrů Josip měl jasný plán, žena tu zůstat nemůže: „Musíme se jí zbavit za každou cenu. Určitě ji budou policajti hledat, a kdyby ji tu objevili, co jim nakécáme? Že jsme ji našli ležet na silnici? To nám nikdo nesežere.“

„Co chceš tedy dělat, chceš ji někde zahrabat? Vždyť ještě žije. To přece neuděláme. Myslím, že jsme si v minulých letech zažili podobného zvěrstva víc než dost. Nemůžeme ji zabít, ne, to neuděláme,“ důrazně odmítl bratrův nápad Pablo.

Ante horlivě přikývl na jeho slova a dodal:

„Myslím si, že bysme měli co nejdřív přivést doktora, aby se na ni podíval, a pak teprve uvažovat, co s ní dál... Vzpomínáte na toho Srba na pobřeží, který přišel při bombardování o rodinu. Zbýl mu jen polorozbořený dům, kde měl i ordinaci. Po válce tu zůstal, říkal, že se stejně nemá kam vrátit a dal se na chlast. Lidi za ním ale dál chodí a on jim pomáhá třeba jen za flašku.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mandarinka***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.